

LADY WILKINSON SWORD

Đời không bao giờ là một mớ cơ hội gom lại.

Đời là một cơ hội duy nhất, không bao giờ đến hai lần.

Với tôi đã là như thế.

Trong những năm ở Hội Tam Điểm Ý, vốn được Đại Hội quán Thống nhất Anh quốc công nhận về nghi lễ và truyền thống, tôi có dịp dự một cuộc gặp gỡ khá khác thường.

Tôi đã ở Bạc Ba, vậy mà tôi đến với đúng tâm thế cần có: tâm thế của một người Tập sự.

Đó không phải một buổi họp nghi lễ.

Không tạp dề, không biểu tượng, không lời nào phải học thuộc.

Chỉ đơn giản là một bữa tối.

Một bữa tối ở London.

Một trong những buổi tối có vẻ bình thường lúc ta đang sống trong đó, và chỉ thành phi thường nhiều năm về sau, khi rốt cuộc ta hiểu ra ý nghĩa của nó.

London vẫn mang vẻ quyến rũ muôn thuở.

Lịch sử như ngó ra từ mọi tòa nhà.

Vương miện.

Khu City.

Những câu lạc bộ kín cổng.

Những thiết chế.

Những truyền thống sống lâu hơn cả những con người đã tạo ra chúng.

Chính nhờ những trải nghiệm nghề nghiệp trước đó của tôi ở Gillette, và ở những nơi chốn ấy, mà tôi gặp, gần như tình cờ, một câu chuyện già hơn tôi rất nhiều.

Một câu chuyện không thuộc về Hội Tam Điểm.

Cũng chẳng thuộc về giới kinh doanh.

Nó thuộc về nước Anh.

Tên nó là Wilkinson Sword.

Hay có lẽ, gọi bà thế này thì đúng hơn:

Lady Wilkinson Sword.

Bởi có những công ty làm ra lợi nhuận.

Có những công ty làm nên lịch sử.

Bà đã làm cả hai.

Giọng bà là giọng Anh, cử chỉ thanh lịch, phong cách tinh tế.

Bà mỉm cười qua những năm tháng mình mang trên vai.

Bà biết mình không còn trẻ.

Bà đã mất cái nhẹ nhõm của tuổi xuân, nhưng không mất sự minh mẫn.

Trí tuệ bà vẫn vững.

Ý nghĩ bà vẫn sắc.

Mỗi lần nói với tôi, bà dùng cái giọng gần như lảng mạn của một con mèo già gừ gừ bên lò sưởi, và bao giờ cũng gọi tên tôi hơi trệch đi một chút:

“Fernando...”

Bà chẳng bao giờ cần ai giới thiệu.

Bà chỉ cần bước vào phòng.

Bà mang theo mình sức nặng của lịch sử.

Bà đã sống qua chiến tranh, các đời vua, các đời nữ hoàng, những cuộc cách mạng công nghiệp, những vụ mua lại và những cuộc họp hội đồng quản trị.

Bà đã thấy những người đàn ông giàu lên.

Bà đã thấy những đế chế biến mất.

Bà đã thấy những nhà quản lý tin chắc mình bất tử.

Vậy mà bà vẫn ở đó.

Thanh lịch.

Lặng lẽ.

Rất Anh.

Giây phút ấy, tôi hiểu ra rằng có những công ty hoàn toàn chẳng phải là công ty.

Chúng là thiết chế.

Có những cái thuộc về cổ đông.

Có những cái thuộc về lịch sử.

Lady Wilkinson Sword thuộc về loại sau.

Còn tôi cũng bắt đầu thuộc về bà, chỉ một chút thôi.

Ferdinando